

Kuzgali'den Manzaralar

Kuzgali isimli uzak bir fantastik dünyadan manzaralar. Bu dünyadaki ilginç insanların hayatlarına bir göz atış.

- [Bir Müfettişin Raporu](#)
- [Karşılaşma](#)
- [Av](#)
- [Samiel'in Kan Buyruğu](#)
- [The Blind Healer](#)

Bir Müfettişin Raporu

Mfettişilik görevim için başkentten Arya'ya doğru gidiyordum. Güzel bir geceydi, bulutsuzdu ve Kaira'nın kahverengiye alan yeşil işığı bütün ormanı aydınlatıyordu. Kazıklı Tirna arabasının yavaşça kayma sesini dinleyerek ormanın uzun ağaçlarını izliyordum. Arabanın n tarafında bir gölge parladı ve birden araba durdu. nce biraz bekledim .Kapıyı açarken "Neden durduk?" diye seslendim. Ama cevap yoktu. Arabacı... yoktu. Tirnalar da yoktu. Etrafa bakındım ama kimsecikler yoktu. Uzaktan gelen uğultu ve çığlık benzeri ulumalar dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Soğuk bir rüzgar yüzüme vurdu. Ben daha ne olduğunu anlamadan ağaçların içerisinden hişirti sesleri geldi, bir şey yaklaşıyordu. Gergin bir bekleyişin sonunda bir adam belirdi. Elinde ne bir meşale ne de başka bir işık kaynağı vardı. Uzakta duruyordu ve sanki bana bakıyormuş gibi hissettim. Orada durmuş bana bakıyordu. Epey uzakta ve karanlık olmasına rağmen anlayabiliyordum, bakışları beni deliyor gibiydi. Biraz bakıştıktan sonra bana yaklaşmaya başladı. Arabanın önüne kadar büyük adımlarla yürüdü. Teni çok solgundu, uzun boylu ve yapılıydı. Keldi, hatta kaşı kirpiği bile yoktu. Kıyafetleri ve hareketleri normal bir insan gibiydi. Vivatar olmalıydı. rktm. Tam önümde durarak "Hiçliğin ortasında gece vakti ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Adamın sesi derindi ve azarlar gibi konuşuyordu, ve bu daha da tedirgin etti. Göğsümde bir ağırlık hissettim, nefes almak zorlaştı. Kollarım istemsizce titredi ve bir an için elim kapının kenarına sıkıca yapıştı. Adam kolumdan beni kavradı, ağrıta kadar sıkı değildi ama kaamayacağım kadar sıkıydı. Ormanda yaşayıp haydutluk yapan vivatarlar hakkında duymuştum. Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

"Bu ormanda yalnız kalmak istemezsiniz", beni çekti ve ağaçların arasına daldık. "Acele etmeliyiz, o yakında" dedi. Hızlı adımlarla ormanın içinde yürürken her şey daha karanlık ve sessiz hale geliyordu. Ara sıra yaprakların hişirtisi ya da bir dalın kırılması duyuluyordu ama en baskın ses benim nefes alıp verişimdi. Nefes nefese kalmıştım. "Nereye gidiyoruz?" diye sormak istedim ama ağzımı bile aamadım. Bir süre sonra bir açıklığa vardık, ileriden hafif bir işık ağaçların arasından sızarak gözlerime ulaştı. Biraz daha ilerledikten sonra büyük bir ağacın hemen yanında neredeyse ağaçla birleşmiş eski ve yosun tutmuş küçük bir kulübe göründü. Adam kolumu bırakıp hızlıca kulübenin yanına gidip kapıyı açtı ve bana döndü. Tekrar kolumdan tutup beni içeri ittirdi.

Kulübe küçüktü. Bir köşede raflara dizilmiş kitaplar, şişeler ve eski tıp aletleri vardı. Masanın üzerinde bir harita açıktı, yanındaki mumun işığıyla karalanmış yazılar belli belirsiz parlıyordu. Masanın üzerinde ve duvardaki raflarda yanan iki mum vardı. İçeri girdiğim anda başka bir adamın da içeride olduğunu ve bir taburede oturduğunu gördüm. Adam orta yaşlarında, kel ve gözleri bağlanmıştı. Kafam iyice karışmıştı.

Vivatar kapıyı kapatırken orta yaşlı adam ayağa kalktı ve köşedeki eski bir sandalyeyi işaret ederek "Oturun" dedi, "şimdilik güvendesiniz." Bunları söyledikten sonra tekrar taburesine yerleşti. Kaçırılmış bir adam olduğunu düşünmüştüm ama rahat bir şekilde ev sahibi gibi davranıyordu. Hala korkuyordum. Orta yaşlı adam tekrar konuşmaya başladı.

“Bu ormanlarda çok tehlikeli canlılar yaşıyor, siz de bunlardan bir tanesiyle karşılaşma talihsizliğine uğradınız. Arkadaşım sizi bulduğu için şanslısınız da denebilir.”

Yavaş yavaş kafam yerine gelmeye başladı. Vivatara baktım, kapının yanında duruyordu. Adam “arkadaşım” dediğinde onu mu kastetmişti? Üzerimdeki korku azaldıkça yerini merak aldı. Sonunda ağzımı açmaya cesaret edebildim.

“Sen kimsin?”

“Ben bir süreliğine bu ormanda yaşayan bir araştırmacıyım, arkadaşım da bana bu araştırmamda yardımcı oluyor.”

“Arkadaşın bu vivatar mı? Kulaklarıma inanamıyorum. Tırnalarımı ne yaptınız, arabacı nerede?” sesim yükselmeye başlamıştı.

“Daha önce dediğim gibi, maalesef ormanda yaşayan tehlikeli bir yaratıkla karşılaştınız ve atlarınız ile arabacınız sizin kadar şanslı değildi.” adam hala sakince cevap veriyordu.

“Yalan söylüyorsun. Ben bu ülkenin merkezi hükümetine bağlı bir memurum, müfettişim. Sayısız eğitimden eğitildim ve sayısız sınavı geçerek, sayısız başarı göstererek buraya geldim. Bu ormanlarda yaşayan her türlü canlıyı biliyorum.” artık bağırarak konuşuyordum.

“Kusura bakmayın sayın müfettiş ama bu yaratığı gören kimse hayatta kalmadığı için henüz kitaplarınızda yazmayabilir, biz de bu yüzden buradayız.”

“Senin gibi tıfıl orta yaşlı bir adam ve muhtemelen genç bir vivatar, çok tehlikeli ve gören kimsenin hayatta kalmadığı bir yaratığı araştırıyorsunuz öyle mi?” sandalyemden ayağa kalktım.

“Evet.”

“Boşuna uğraşıyoruz, bırakalım ölsün.” konuşan vivatardı.

“Yapamayız Hikhak.”

Vivatar odanın köşesindeki yer yatağına gitti ve uzandı. Ben de çaresizlik içinde yerime oturdum. Kafamı ellerimin arasına aldım ve yere bakarak öylece oturdum.

“Arabacınız ve tırnalarınız muhtemelen öldü. Yarın sizi ormanın dışındaki en yakın köye götüreceğim. Oradan bir tırna bulur istediğiniz yere gidersiniz. Köyün az ilerisinde bir menzil de var. Sabahı beklerken isterseniz biraz dinlenin.”

Hiçbir şey söylememe izin vermeden konuşmayı bitirdi ve rafların birinden bir kitap çıkardı. Masaya oturup kitabı açtı ve bir şeyler karalamaya başladı. Korku neredeyse tamamen yokoldu ki bir anda ne kadar yorulduğumu hissettim ve gözlerimi kapadım.

Sabah uyandığımda hava aydınlanmıştı. Odada yanan yalnızca bir mum kalmıştı, masanın üzerindeki. Adam hala huzursuzca bir şeyler karalıyordu. Vivatar görünürde yoktu.

“Uyandığınıza göre artık gidebiliriz.” dedi. Bana bakmadan anlamıştı ne olduğunu.

Gözlerindeki bağ hala duruyordu. İlk gördüğümde düzgün düşünemiyordum ve vivatarın bağladığını düşünmüştüm ama şimdi sebebini bilmediğimi fark ettim. Merakıma yenik düşerek “Gözlerin neden bağlı?” diye sordum.

“Meraklı birisiniz sayın müfettiş, bu iyi. Gözlerim bir kaza sonucu kör oldu ve yaralı çirkin görüntüleri bir çok kişiye rahatsız ettiği için bir kumaş parçasıyla kapatıyorum.” diye cevap verdi sakince. Cevap verirken sanki gözüme bakarmış gibi yüzünü bana dönmüştü. İlginç bir şekilde ürtüm. Kör olmasına rağmen yazıp okuyor muydu? Rahatça yürüyor muydu? Hem de bu ormanlarda. Çok fazla irdelemedim. Bir an önce gitmek istiyordum.

Kulübeyi terk ettiğimizde ağaçların arasındaki sis hala dağılmamıştı. Adam kendinden emin adımlarla elinde bir bastonla yürüyor ve ben de onu takip ediyordum. Uzun bir süre yürüdük ve hiç konuşmadık. Bir süre sonra ağaçların sıklığı ve uzunluğu azaldı, sis yavaş yavaş ortadan kayboldu. Uzaklarda bir yerleşim yerinin silüeti görünmeye başladı. Adam durdu ve ben de durdum.

“Buradan sonrasını tek başına gitmeniz gerekecek. Bir daha bu ormana gelmediğinize de emin olun.” dedi. Teşekkür edip ismini sordum, “Huşar” cevabını aldım. Görünümünden ve isminden buralı olmadığını anlamak zor değildi. Bu adam ve vivatar *arkadaşı* burada gerçekten bir *araştırma* mı yapıyordu?

Bastonunu elinde yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Adamı sisin içerisinde kaybolurken izledim ve önüme döndüm. Köye doğru yürürken aklımdan binbir türlü soru geçiyordu: “Kimdi o, ormanda ne yapıyor, neden köyle gelmek istemiyor, bahsettiği hayvan ya da canavar neydi, tırnalar ve arabacı gerçekten öldü mü...”

Karşılaşma

Orman her zamanki gibi sessizdi, ölen bir hayvanın son nefesinin duyulabileceği kadar sessiz. Kuşsuz, çıtırtısız, cansız. Ama biz biliyorduk, bu sessizlik bir yaratığın işiydi. "Bu kadar yaklaşmak iyi bir fikir mi sence?" dedim.

"Uyuyor" dedi Huşar. "O yüzden şimdi gidiyoruz. Görmem lazım. Nasıl görünüyor, nefes alıyor mu, yüzüne bakmam gerek. Sessiz olursak hiçbir şey olmaz."

Bir kez daha "sessiz" dedi. Hep söylüyor, zaten bu orman hep sessiz. Bu yaratığın peşinden boşuna koşuyoruz günlerdir.

Yaratığa yaklaşıyorduk. Önümüzde sık ağaçlı, alçak dallı bir kavis vardı. Huşar elindeki küçük şişeyi inceledi ve bana gösterdi.

"Dört tanesini önceden bu civara yerleştirmiştım" dedi. "Bu elimdeki yedek, umarım ihtiyacımız olmaz."

Ben baltama baktım. Her zamanki gibi ağırdı. Yaratığa yaklaştıkça daha da ağırlaşıyor gibiydi. Ve sonra bir çıtırtı geldi. Ben değildim. Huşar da değildi. Ses arkamızdan gelmişti. O an anladım, buraya gelmemiz bir hataydı. Arkamı döndüm ve onu gördüm, ikimiz de ilk defa görüyorduk. Büyük ve çirkindi, midem bulandıracak kadar. Gözleri yoktu ama tam bize bakıyordu. Tüysüz bir keçi ile geyiğin birleşimi gibiydi. Derisi gergin ne pürüzlü, çıplak ama ıslak gibiydi. Her hareketinde kemikleri çıtırdıyordu sanki. Bir nefes verdi, çok kötü kokuyordu ama galiba Huşar'ın soruları cevaplandı diye düşündüm. Kaçmak istedim ama kaçamazdım, Huşar hala buradaydı.

"Geri dur!" diye bağırdım ve baltayı savurdum. Kafasına değil, ayağına. Hedefim onu öldürmek değildi, yapamayacağımı anlamıştım, sadece zaman kazanmalıydım. Ayağına vurdum. Yaratık sendeleyerek geri çekildi. Kendime güvenim gelmişti.

"Biraz oyala, ısıklar elimde!" diye bağırdı Huşar. Bir an için elindeki bir şeyleri fırlattığını gördüm. Ardından yüksek, sabit, tiz bir ses ormanın sol tarafında yankılandı. Yaratık durdu ve kafasını yana eğdi, soluk aldı. Ses onu rahatsız etmişti, Huşar haklıydı. Huşar ikinci şişeyi hazırlarken yaratık bir bana bir ısığa doğru dönüyordu. Ayağına bir darbe daha indirdim. Ardından koşmaya başladım. Arkamdan önce bir patlama sonra ısıklar gelmeye başladı, ikinci şişe. Yaratık yine yönünü şaşırdı. Başını çevirerek bir ileri, bir geri. O an geri döndüm, Huşar'a koştum. "Bir şey yap!" Elindekini gördüm, çamur gibi koyu ve kabarcıklı. Bize doğru gelmeye başlayan yaratığın tam altına fırlattı. Bastığı toprak çürüdü ve yaratık içine çöktü, dört bacağında yerin içindeydi artık. Kafasını çevirdi, vahşice sıkıştığı yerden çıkmaya çalışıyordu. Kaçmak istiyordum, ellerim ve bacaklarım titremiyordu belki ama içimde bir şeylerin titrediğini hissedebiliyordum. Huşar'a seslendim ve koştuk. Islık sesleri kesilene ve kuşların ötüşünü duyana kadar.

Av

Benim gibi bir adamı tanısam, ilk işim kaçmak olurdu. Ama ben de kimseyle arkadaşlık kurmam zaten. Sessizce gider, sessizce dönerim. Temiz avla dönerim. Her zaman kurallara uyarak avlanmasam da, iyi avlanırım.

Doğdum doğalı ormanlarda, dağlardayım. Yağmur, bataklık, leş kokusu... Bunların hepsi hayatımın parçası. Bana her şeyi babam öğretti, ona da babası öğretmiş. Nesillerdir avlanarak geçiniriz. Ucu kimseye dokunmadan, kendimize yetecek kadar (bazen biraz daha fazla) avlanırsınız. Daha doğrusu avlanırdık.

Galiba ben ailenin yüz karasıyım. Soyumuz buraya kadarmış. Karım bile kaçıyor artık benden. Belki de babam beni düzgün yetiştiremedi. Bilmiyorum, başkalarına suç atıyorum sürekli. Başıma gelenler için hayatı suçluyorum. Ama anlamı yok artık. Ben kötü biri değilim, sadece işler yolunda gitmedi.

Yakınlarda bir orman var. Kötü bir havası vardır oranın. Kimse gitmez. Gidip de dönmeyenlerin hikayelerini duymak için bir şey yapmana gerek yok. Yakınlarındaki köylerde biraz durmak yeterleri. Ama gidip geri dönmeyenlerin hikayesinden daha fazla olan şey, ormandan köylere inen yaban domuzlarının hikayesidir. Herkes biliyor ki bu orman yaban domuzu kaynıyor. Bir avcı için cennet gibi, para kazanmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Zaten muhtemelen bu son çarem, yakında öleceğimi biliyorum.

Sabahın erken saatlerinde ormana gittim. Hafiften esen rüzgar hoşuma gitmişti. Epey uzun ve sık ağaçlar vardı, toprak yumuşaktı. Dalların çoğu yukarıdan gelen ışığı kesiyordu ama yine de aralardan geçen ışık hüzmeleri ormanı aydınlatıyor ve güzel bir görüntü oluşturuyordu. Bu ormanda kaybolan avcılar muhtemelen acemilerdi. Şimdiye kadar sıradışı bir şey yoktu. Hayatım boyunca yukarıdaki dağlarda avlanmıştım, kendime güveniyordum.

İzinsiz yaban domuzu avlamak benim için yeni değildi. Bu şeyler ne kadar zenginlerin spor aracı olsa da aynı zamanda çok iyi bir para kaynağı. İzler beni bir kuru dere yatağına götürdü. Buradaki izler biraz karışık. Domuz ileri geri yürüyor, sürekli yön değiştiriyordu. Korkmuş gibiydi.

Buradan sonra hafif bir tepeye doğru tırmanıyordu. Sekerek gittiği için izleri takip etmesi biraz zorlaştı. Ağaçların arası iyice daralmaya başlamıştı ki tepenin arkasına ulaştım. Buradaki ağaçların bazıları zarar görmüştü, gövdelerinde kırıklar vardı. Domuzun izlerini aradım ama bulamadım, birkaç parça tüy buldum ki yerde bir kan birikintisi gördüm. Kan toprağa dağılmamıştı. Akmamış da dökülmüş gibiydi. Daha sonra biraz ileride domuzu gördüm. Ölmüştü ve tamamen parçalanmış gibiydi.

Domuzu ilk gördüğümde şansına lanet ettim. Başka kimin bu ormanda domuz avına çıkmaya cesaret ettiğini merak ettim. Ama niye domuzu burada bırakmıştı ki. Domuz parçalanmış gibi görünüyordu, kim yaptıysa domuzu telef etmiş diye düşündüm.

Domuzun leşine biraz daha yaklaştım. Yaklaştıkça iğrenç bir koku gelmeye başladı. Kokunun domuz leşinden geldiği kesindi, gittikçe koku artıyordu. Daha da yaklaştım ve... Bunu yapan bir insan olamazdı, bıçak kesiği gibi değildi. Ama bir diş kesiği gibi de görünmüyordu. Tamamen parçalara ayrılmıştı. Keskin olmayan bir şeyle parçalanmıştı. Ayrıca parçalar çok dağınıktı. Kanın yanında kokunun kaynağı olduğunu düşündüğüm iğrenç bir şey daha vardı.

Biraz etrafıma bakındım. Başka bir iz aradım. Belki etrafta birkaç yaban domuzu daha vardır diye düşündüm. Telef olmuş bir hayvandan bana fayda gelmez.

Domuz izleri ararken farklı bir iz buldum. At toynağına benziyordu, ama at değildi. Tirna hiç değildi. İkisi için de çok daha büyüktü. Ayrıca iki farklı toynak izi var gibiydi. Genelde izler birbirinin aynısı olur. Arada bir de bir kuyruğun yerine vurması gibi bir iz vardı. Sanki kalın bir kuyruğun ağır ağır yere değdiği, süründüğü bir iz.

Biraz takip ettim, merakıma yenik düştüm. İzler çok garipti. Belli bir örüntüsü yoktu, sürekli değişiyordu. Bir şeye benzetecek olsam, sarhoş bir adamın arkasında bıraktığı izlere benziyordu. Bir süre daha takip ettim. Belki bir şey bulurum umuduyla ve merakla.

İzler kaybolmaya başlamıştı. Sürekli yön değiştirerek gidiyordu ve ben de onu takip ederken geri dönüş yolumu hatırladığımdan emin olmaya çalışıyordum. İzlerin yok olmaya başladığı yerde biraz durdum ve etrafıma baktım. Gökyüzüne baktım. Kahretsın, güneş kaybolmaya başlamış ve ağaçların arasından ormana sızan ışık iyice azalmıştı. Uzun bir süredir izleri takip ediyor olmalıydım.

Geri dönüp yarın tekrar gelmem gerekiyordu. Bu ormandan elim boş döneceğimi hiç düşünmemiştim. Kafamı tekrar kaldırdım ve güneşin battığı yönü sol tarafıma aldım. Böylece dümdüz gittiğimde kuzeydeki dağlara yakın evime ulaşabilirdim.

Birkaç adım attıktan sonra iğrenç bir koku aldım. Tanıdık bir koku gibi geldi, sonra hatırladım. Domuzun leşi de aynı böyle kokuyordu. O kadar kötüydü ki insanı kusturacak gibiydi. Bir süre yürüdüm ve kokunun gittikçe geride kalacağını düşündüm.

İyice ilerlemiştim ve ormandan çıkmaya yaklaştığımı düşünmeye başlamıştım ki tekrar yukarıya baktım. Güneşin batmaya iyice yakın olduğunu gördüm ve batının solumda değil arkamda kaldığını ağaçların arasından zor gördüm. Bir yerden dönmüş ve unutmuş olmalıyım diye düşündüm. Tekrar kuzeyi buldum ve yürümeye başladım.

Yürüdükçe iğrenç koku artıyordu. Hava iyice kararmıştı. Güneşle yolumu bulmam iyice zorlaşmıştı. Etraftaki izlere biraz dikkat edince anladım ki daireler çizip duruyorum. Başka bir yöntem denemeliyim diye düşünerek gelirken takip ettiğim izleri aradım. İzleri ararken fark ettim ki hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir hayvan sesi yok, kuş bile. Tüm gün ormanda gezmeme rağmen bir tane bile hayvan görmediğim aklıma geldi. Bir tane yaban domuzu vardı o da telef olmuştu.

Giderek artan iğrenç koku ve sessizliğe yolumu bulamadığım gerçeği eklendikçe deliye dönüyordum. Benim gibi deneyimli bir avcının yolunu bulamaması imkansız. Hayatım ormanlarda geçti benim. İz bularak ve avlanarak. Ama bu orman farklıydı. Ağaçları, havası, kokusu, hissi... Sanırım buraya hiç gelmemeliydim.

Belki de akşamı burada geçirmeliyim diye düşündüm. Korunaklı, yüksek bir yer bulma umuduyla etrafta biraz gezindim. Gezinirken de birkaç dal topladım, sonra ateş yakarsam diye.

Tiksindirici koku giderek artıyordu. Sebebini anlamadığım bu koku giderek beni çıldırtmaya başlamıştı. Orman giderek kararmıştı. Sık ağaçlar yüzünden içeriye pek ışık girmiyordu ve nereye basacağımı seçmek iyice zorlaşmıştı. Hala hiçbir hayvan görmemiştim ve hiçbir kuşun şarkısı da duyulmuyordu.

Ağaçların arasından bir ses geldi. Ya da ben öyle sandım. Çok uzak değildi. Bir çıtırtı, yaprak çıtırtısı. Normalde duyamayacağım bir sesi kolayca duyduğum gerçeğiyle ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu çıtırtı kulağımda değil göğsümde yankılanmıştı adeta. O kadar sessizleşmişti ki etrafım, ara sıra kendi nefesimin sesini duyabildiğimi düşünüyorum. İyi değilim, kendime gelmem gerek.

Güzel ve yüksek bir açıklık bulduğumu düşündüm. Dalları bırakıp etrafa bakındım ve biraz yürüdüm. Adım seslerimi duyabiliyordum, ama bir tanesi fazlaydı. Bir anlığına durdum, ben durduktan sonra bir adım sesi daha geldi. Biri beni izliyordu, takip ediyordu. Yoksa yakalandım mı? Kaçak av demek risk demek ama bu ormanda kimseciklerin olmadığını sanıyordum. Etrafıma bakındım, hiçbir şey göremiyordum. Hava çok karanlıktı. Kalbim hızlandı.

O an fark ettim. Bu ormanda ben avcı değildim. Bu ormanda ben avdım.

Bir şey dokundu bana. Göğsümün üstünde bir ağırlık... ama gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Buraya hiç gelmemeliydim.

Samiel'in Kan Buyruğu

Güneş batıyor.

"Hepsi senin suçun. Senin yüzünden oldu."

Aynı şey yine oldu. Yine ben suçlanıyorum. Ancak bu, benim kaderim. Çok önceden kabullendim ben bunu.

"Böyle giderse ölecek." dedi kız.

Yerde yatan adamdan bahsediyordu, vücudunda birden fazla ok olan. Adı Bars'dı galiba. Siyah uzun saçları ve sıska suratı terden ve acıdan bakması güç bir hale gelmişti. Yol boyu çok kan kaybetmişti. Ölecekti. Ama gerçekten benim suçum muydu?

"Yapabileceğim bir şey var. Fakat arkadaşınız bunun yerine ölmeyi seçebilir." dedim.

"Saçmalama!" diye çıkıştı genç adam.

Bunu anlamaları imkansızdı. Bu yöntemin yarattığı acı... Hiçbir insan buna katlanmak istemezdi. Ama kimse bunu önceden bilemezdi. Ben şu an biliyorum. Bu durumdaki ben olsaydım ister miydim? Bilmiyorum. Hayatta kalma isteği ağır basabilirdi.

Genç adam kılıcına uzandı ve kınından çıkardı. Elleri titriyordu. Tepki vermedim. Kılıcın ucunu boğazıma doğru uzattı.

"Hemen onu iyileştirmezsen, onunla beraber gidersin."

Kafamı sallayarak onayladım ve yavaşça elimi kaldırarak kılıcını tuttum.

"Tamam. Sakin ol. Biraz uzaklaşmanız lazım."

Kılıcını indirdi ama kınına geri yerleştirmedi, hazırlıklı bekliyordu. Birkaç adım geri çekildiler.

Bu salakların bu göreve en başından gelmemesi lazımdı. Benim yaptıklarımı gizleyecek görevlere ihtiyacım yok.

Bars'ın yanına eğildim ve dizlerimin üstüne oturdum. Yaralarını inceledim. Üç tane birbirine yakın ok, biri tam göğsüne girmişti, diğerleri karnında. Gelirken fırlattıkları diğer oklar düz uçluydu, bunların da öyle olmasını umdum. Karnından bir tanesini tuttuğum gibi çıkardım. Ucu da çıktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun!" Bağırان kız yanıma doğru gelip beni ittirdi.

"Hızlı olmam lazım, uzaklaş."

Genç adam kızı tutup çekti. Bana güvendi mi yoksa zaten ölecek diye mi düşündü, bilmiyorum.

Çıkardığım ok muhtemelen bağırsağa gelmiş olmalıydı. Ancak karnındaki ikinci ok muhtemelen karaciğere gelmişti. Henüz başlamamışsa bile oku çektiğim gibi ciddi bir iç kanama başlayacaktı. Tutup hızlıca çıkardım. Ucu da beraberinde geldi.

Son ok ise göğüsteydi. En tehlikeli yer. Eğer göğüs kafesine geldiyse ucunu çıkarmak zor olurdu. Hatta imkansız denebilir. Ucu içeride kalırsa o şekilde yaşamak zorunda kalabilir, ki bu en iyi ihtimal. Eğer ucu kırıldıysa ve içeride kalırsa muhtemelen bu onu yavaşça öldürürdü. Bir başka ihtimal iste okun akciğere denk gelmesi. Bu durumda oku çekip ucuyla beraber çıkarabilirdim. Bu durumda ise hızlı olmazsam hızlıca kendi kanında boğularak öldürdü.

Son oku tuttum ve derin bir nefes alıp çıkarttım. Ucu üstündeydi. Genç Bars ise öksürürken kan çıkarmaya başladı. Demek ki ok akciğerine denk gelmiş. Hızlı olmam lazım diye düşündüm.

Bir saniyeliğine diğerlerine baktım ve dehşet içinde izliyorlardı. "Bu daha hiçbir şey," diye mırıldandım kendi kendime.

Etrafta çok kan vardı, üç yaradan da musluk gibi akıyordu. Üstüne Bars kan kusmaya başlamıştı. Normal bir insan şimdi acıdan bayılmıştı ama o hala ayıktı.

Gözlerimi yumdum.

"Ey Samiel! Yüce Upır! Duy nidanı!
Can olsun akmış her damla kan!"

Gözlerimi açtım ve yaralara odaklandım.

"Akkan qan, yitme, topla,
Dön tınara, ete dol!
Yitürdüğün yolu unut,
Olman gereken yere dön!"

Yerdeki kan toplanmış, yaralardan dışarı akan kan tersine akmaya başlamıştı. Hızla, hırçınca, damarlara geri çekiliyordu. Damarlar derinin altından belli olmaya başladı. Kusulan kan, boğazı yırtarcasına içeri akıyordu. Nefesi durdu. Çenesini sıkarken diş etlerini kanatmaya başladı.

Ellerim titremeye başladı.

"Ey tınar, kapa bozluğunu,
Bırakma oğulların akıp kaybolmasun!
Her tınar dolsun, her kılçal tutsun,
Canına can kat!"

Bir anlık gözlerim karardı.

Bars'ın ağızı açık, sessiz çığlıkları gerilmişti. Acı giderek artarken, Bars, bir yandan da büyü için enerji harcıyordu. Benim harcadığım enerji de azımsanamazdı.

Bars acı içinde kıvrılırken bir anlığına diğerlerine baktım. Göz bebekleri büyümüş, kaşları kalkmıştı. Sabit gözlerle sadece olan biteni izliyorlardı. Kız ağzını kapattı, titriyordu. Genç adam geriye doğru birkaç adım attı.

"Kırılan, bağlan, yırtılan, örtül,
Bir bütün, bir beden ol!
İçten dışa birleş, diril, dirilt!
Can qanla birleşti, yaşa!"

Yaralar, aynı yemeğini çiğneyen bir ağız gibi açılıp kapanarak oynayıyordu. Derinin altındaki damarlar sürünen solucanlar gibi hareket ediyordu. Kemiklerin çıtırtısı Bars'ın, acı içinde çığlık atıyordu. Bayıldı. Ellerimle yaraların üstüne bastırdım.

"Samiel'in sözüyle mühürlen!"

Damarlar gittikçe normale döndü. Yaralar kapandı. Artık ben de yorulmuştum.

Kız bir anda kusmaya başladı.

"Bu şifa değil," dedi genç adam, "bu işkence."

Hava iyice kararmıştı. Kendimi bıraktım ve yere uzanarak gözlerimi kapattım.

The Blind Healer

A young man was sitting in an armchair before the fireplace, resting, deep in thoughts, a cup of tea warming his hands. The smell of herbs in the tea calmed his mind. But before long, a knock on his door interrupted these deep thoughts.

He stood up and put his tea on a wooden table, where a single candle was lit besides a pile of scrolls and notes.

There was another knock – harder this time, louder.

He slowly walked to the door and opened it.

A man stood there. A big one, nearly twice his size. The man was cloaked up from head to toe, shadowing his face.

And on his back, there was a little girl. She was wrapped in cloth, as if she were asleep.

“Are you the one?” he said with haste. “Are you the blind healer, Hushar?”

Hushar’s eyelids was sewn shut, and he was a healer.

“I.. I guess so.”

The man seemed relieved.

“Can you take a look at her?” he asked. “Please, let us in.”

Hushar slowly stepped aside and made a hand gesture towards inside the wooden house.

The big man quickly stepped in made his way to the fireplace. Hushar closed the door and walked up to the man. While walking, he picked up the candle from the wooden table.

“Come, put her to a bed,” Hushar said and started approaching to a door. The big man followed him.

He opened the door. It was small, dark, and cold. The breeze coming through the open window brushed their skin.

There was a bed besides the window and a table next to that. On top of the table, there was some dried herbs, different kinds of liquids, tools like bowls and a mortar.

The smell of vinegar hit immediately after stepping inside.

"Lay her down to the bed," Hushar said. The man did.

Hushar lit another candle on the table and placed his own near the door. Then, he pulled a wooden stool under the table and sat on it, just next to the bed.

"What happened?" he asked.

"She's very sick."

Hushar checked her pulse on her wrist, then put his hand on the girl's forehead.

"Yes, she has a very severe fever. Would you get me some cold water from the storage room?"

He pointed at a door on the north side of the room.

The man went there and opened the door. A chilling cold hit his face from the small room. There were shelves full of stuff and some jugs on the ground. He picked one jug and came out of there.

Meanwhile, Hushar was checking the girl's eyes and tongue. He picked a clean bowl from the table.

"Please hurry. Pour some cold water on this bowl." He held out the bowl.

The man walked quickly and started pouring water.

"Enough."

He stopped.

Then Hushar added a little bit of vinegar from a pouch. He soaked a clean cloth in the bowl and wrung it out.

He wiped the girl's arms with the cloth, then her face, and left the cloth on her forehead.

"Letting blood out is a last resort," he said while doing it.

The big man nodded without him seeing.

Hushar soaked another cloth in the cold bowl and gave it to the man.

"Use this to wipe her, especially her face and feet."

The man nodded to him and took the cloth. Hushar noticed that his face had the same cold look on from the start.

"I'll make a tea for her," he said.

Then he got up and entered the storage room, he came out with some dried herbs in hand. Moved to the big room where the fireplace was. He boiled the herbs.

After making the tea, he went to the cold room again. Where he saw, the girl was surprisingly awake, and the man was sitting without his hood on.

He had an almost white, stone like skin and a head without any hair. He was a Vivatar. That would explain his size and being emotionless. But, it was the first time Hushar seeing one. What was a Vivatar doing here? Should he be afraid?

A voice pulled him off his thoughts. "Sir," the girl said. "I'm very grateful for your treatment."

He slowly walked towards the girl and held out the tea.

"Please drink this."

The girl took it. Sniffed it.

"Willow bark, thyme and mint," she said, then sipped. "Thank you."

Hushar was so bewildered, he didn't know what to say.

"Please don't be afraid of my companion," she said like she was reading his thoughts.

"I- I'm not, but..." he stopped for a moment.

"It's normal, your reaction. A Vivatar, and a girl."

"Yes, it is... staggering. A Vivatar and a girl, unusual ones at that."

"We'll be gone in a moment."

The Vivatar stood up.

"No, please rest for the night. I can not let you leave with that fever," Hushar said with a haste.

The Vivatar looked at him, then he turned to the girl.

The girl nodded with closed eyes.

"Come to the other room," he said, gesturing toward the fire. "Warm yourselves."

"Very well," the girl said.

The Vivatar picked the girl up.

Hushar took the candle near the door, placed it on his desk by the entrance, then brought a chair next to the armchair by the fireplace.

"Please sit."

The Vivatar placed the girl on the armchair.

"If you don't mind me asking, who are you?" Hushar asked with a dazzled tone. He sat uncomfortably.

"I'm someone like you," the girl replied calmly.

"What do you mean?" His confusion was still.

"Someone who runs and hides."

Their eyes locked awkwardly, as if Hushar had eyes. He froze, his every single muscle froze. His breathing stopped. Maybe he misheard, maybe a coincidence. But no – they knew. In that instant, it felt like the walls were closing in.

He tried not to show his surprise. He calmed his body and leaned back.

"I don't know what are you talking about," he said.

"Don't worry, we are not here to harm you. Your eyes can't harm me, either."

He turned to the Vivatar and then to the girl.

The Vivatar fell on his knees, like there was a boulder on his back. He couldn't rise. The Vivatar grunted.

Hushar turned to the girl in shock. She wasn't affected.

"You learned how to control it, haven't you? You might be the first one in history," she said calmly.

The air around Hushar thickened, the ground seeming to shift beneath him.

"Stop now," she commanded.

But he did not.

Her brow frowned. "Enough!" she said in a tone calm but dangerous. "KES!"

Hushar froze as a sharp pain struck his head, overwhelming his thoughts. Moments later, the agony faded.

The Vivatar stood up and talked in an unknown language to Hushar.

"We don't mean harm to you, and I'm grateful for your treatment. But I will not let you harm my companion," she said calmly, in a child's voice.

"What do you want?" Hushar asked in fear. "Are you telling me you are not assassins of the empire."

“There is a huge misunderstanding,” she said. “I have nothing to do with New Empire.”

“Then...”

“I was ill, and my companion heard you are the best healer in the area. That’s it,” she said, this time in a flat tone.

“Then, how did you know about my eyes?” Hushar asked, bewildered.

“I know it, the way you can see without opening your eyes.”

Hushar sunk into his chair.

“I was surprised by your eyes and wanted to chat.”

“You can’t find someone like yourself often, huh,” Hushar murmured.

“I’m very surprised by your ability to control your eyes,” she said.

“What a night, full of surprises,” Hushar said with a displeased tone.

“Yes, it is.”

There was a moment of silence. They just drank some tea and watched the fireplace.

“You, the blind healer, this is not your fate,” she said while looking at the fire.

Hushar turned to the girl. “What do you mean?”

“You can’t stay here forever.” She turned to Hushar. “Traveling and running, this is your destiny. You will travel the whole continent, running from your destiny,” she said with a flat face.

Hushar couldn’t say anything.

“We’ll take our leave now. Thank you for everything. I hope we’ll see each other again.”

“I can’t let you. You need to rest for the night. You need to stay here so I can diagnose your illness,” Hushar said with a haste.

“I’m sorry, but my illness is beyond recovery,” she said with a smile.

The Vivatar picked her up and cloaked again. Then, they left the house while Hushar watched them from back, he still couldn’t understand what happened.

The Vivatar walked out of the town.

“Why didn’t you told him?” the Vivatar asked.

“He’ll learn, I did not want to be the one who said it.”

“ Bu hikaye, yazdığım ilk ingilizce hikaye değil ancak yayımladığım ilk ingilizce hikaye. Umarım beğenilir.